

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จิตรางคนางค์

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าจะตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีसाางนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งนี้เห็นพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่ดเสื่อลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือคนที่ออกมาดูเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อวอร์ดกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิด
ความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของ
พนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า
นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาว
มาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี
7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี
พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด
พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย
10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513
ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม
พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะ
วันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสาร
จักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์
ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา
สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้าน
วรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมา ได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กษัตริย์!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบเล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัตยชาติญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 36

ตอน จิตรรางคนางค์

103

พวกลูกหาบทยอยแบกของปีนป่าขึ้นไปที่ก่อน โดยการนำหน้าของบุญคำ ซึ่งรู้แนวเส้นทางตามนัดแนะไว้ก่อนแล้ว เครื่องมือในการไต่เขาเริ่มนำออกมาใช้อีกครั้งเหมือน ๆ เมื่อตอนตัดขึ้นหน้าผา ก่อนจะบ่ายหน้าเข้าสู่โป่งน้ำร้อนเมื่อ 3-4 วันก่อน

กลุ่มนายจ้างคอยควบคุมดูแลและตามไปเบื้องหลังอย่างระมัดระวัง บุญคำเองมีวิทย์คอยรับคำสั่งรพินทร์อยู่ตลอดเวลาที่จะให้เบี่ยงอ้อมหรือบ่ายเบนไปในเส้นทางใด อันเขาพิจารณาเห็นว่าปลอดภัยและเสี่ยงน้อยที่สุด

ตัวจอมพรานเอง ขณะนี้เดินอยู่รั้งท้ายสุด เพื่อจะได้มองเห็นการเคลื่อนไหวของแต่ละคนได้อย่างถนัดโดยตลอด

ส่วนฝ่ายนายจ้างอเมริกันและเชิดวุธนั้นไต่ทางเกาะกลุ่มกันขึ้นไป โดยมีคริส ซึ่งคงจะเป็นด้วยความมูมานะหรืออะไรก็ตามทีในกลุ่มของหล่อนั้น หล่อนเองไต่ตามติดหลังขบวนลูกหาบ

คู่ลำหลังสุดคือคู่ของอุทะและพะโต๊ กะเหรี่ยงอาสาสมัครที่ขอติดตามมาด้วยในครั้งนี้ ด้วยความสำนึกในบุญคุณที่อเมริกันพวกนี้ไต่ให้การอนุเคราะห์พวกตนเป็นอย่างดี ประกอบกับที่มีความเคารพนับถืออรพินทร์เป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว ทดแทนให้แก่ลูกหาบสองคนที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว

เส้นทางอันเริ่มจะไต่ขึ้นสูงเป็นลำดับนั้น ครั้งแรกก็ใช้วิธีค่อยๆ เดินตามแก่งแก่งหิน เกาะเหนี่ยวต้นไม้หรือรากไม้ที่งอกแทรกหินอยู่ทั่วไปขึ้นไปก่อน บางตอนเอนสูงขึ้นไปประมาณ 45 องศาในตอนแรกๆ ต่อมาก็ค่อยๆ ตั้งชันขึ้นทุกขณะ กลายเป็น 60 และ 70 องศา ยิ่งมุ่มงายสูงขึ้นไปเท่าไร ก็ยิ่งจะต้องระมัดระวังตัว และปีนป่ายกันขึ้นไปด้วยความลำบาก และออกแรงเหนื่อยเพิ่มขึ้นเท่านั้น

การไต่ขึ้นสูง... พบกับตะพักไหล่ทางอันพอเป็นที่อาศัยพักหยุดรอกันได้เป็นช่วงๆ ระยะเวลาๆ ไป แล้วก็เริ่มต้นไต่ขึ้นกัน

ต่อไปอีก อ้อมโฆตชะง่อนหินใหญ่บ้าง ตัดทางมุดเข้าไปในช่อง
ของหินทะเลเป็นโพรงปล่องระยະสั้น ๆ บ้าง

ความเหน็ดเหนื่อยมหาหินของเส้นทางทำให้ทุกคนจำ
ไม่ได้ว่าผ่านแก่งแก้งโฆตหินหรือโพรงชะง่อนมาแล้วกี่แห่งก็ตอน
พวกสัมภาระนั้น พอยิ่งสูงขึ้นไปก็เริ่มจะมีการผูกเชือก ชักลาก
สำหรับสิ่งที่ไม่สำคัญและทนทานต่อแรงกระแทกกระแทกได้ และ
ชักรอกสำหรับอุปกรณ์ที่จะกระแทกกระทั้นสะเทือนไม่ได้กันบ้าง
แล้ว

เสียงบุญคำตะโกนโหวกเหวกบงการในการลำเลียงของ
ขึ้นมาอยู่ตลอดเวลา ในภาวะเช่นนี้ ฝ่ายนายจ้างทุกคนจึงเห็นได้
ชัดว่า แก่สามารถควบคุมการเดินทาง ประสานงานกับบริพินทร์
ได้อย่างวิเศษสุด ระหว่างคนที่นำไปเบื้องหน้าหัวขบวนสุดกับ
อีกคนหนึ่งอันเป็นเจ้านายที่ควบคุมบงการอยู่ด้านหลังสุด

เกิด เส่ย และจันก็ให้การร่วมมือได้ชนิดเป็นทีมเวิร์ค
อย่างยอดเยี่ยม แสดงถึงความคุ้นเคยที่ผ่านงานร่วมกันมาแล้ว
อย่างดี พวกนั้นคอยประกบคุมพวกลูกหาบและคอยช่วยเหลือ
ในการลำเลียงของอยู่ตลอดเวลา ในช่วงของเส้นทางตอนไหน
ที่วิบากมาก ไม่มีใครเอาเปรียบบีบไต่ให้นำตัวเองขึ้นไปตามลำพัง

โดยทอด้ทั้งพวกถูกหาบให้ต้องทุลั้กทุเลอยู่กั้บสัมภาระที่ด้อง
แบกหาบนำขั้นไปด้้วยเหล่านั้นเลย เห็นการท้งางานของพวกนั้น
แล้ว ฝ่ายนายจ้งอเมรืกัันทุ้กคน โดยเฉพาะอย่างยั้งหัวหน้า
คณะคัันหาระเบิดนิวเคลียร์ กั้นั้กขั้นขมณืยมอยู่ใน่ใจ ด้ัวหัวหน้า
คั้อรพินทุ์นั้น มื้ใช้จะสาบารทุแต่เฉพาะการเป็นมั้คคุทุเศกั
นำทางหรือหลั้กประกัันใน่ความปลอดภัยของทุ้กคนใน่คณะแต่
ประการเดี๋ยวเท่านั้น การคุมทิมงานของเขาและการประกางาน
ใน่หน้าทึ้ของพรานท้งสี่ของเขา จดัด้ได้ว่าวิเศษสุด้

เชด้ดูรหึ้น ด้้วยความเป็นหวังและด้้วยใจที่พะวงอยู่ก่อน
แล้ว เขาต็ดหลังครืสตีน่าไปอย่างกระขั้นขิด โดยปล่อยให้
สแดนลั้ย์ คั้ธ และอืสซาเบลรวมกลุ่มกันอยู่เบี้องหลัง คอยดูแล
ระมั้ดระวังเป็นพีเลี้อย และเตี้อนแม่ผมทองอยู่ตลอดเวลา เพราะ
เกรงจะพลาดปลั้ง แต่ลั้ฝังตัวเขาเองจะช่วยอะไรได้มากนั้ก
ใน่เมือเสันทางขนึด้นั้ ลั้ฝังตัวเองก็แทบจะเหลื้ือรับประกาน
แล้ว ทุ้กคนเหนื้อยกันจรั้งใน่การป็นปายไปตามชะง่อนหิน
ขั้งบดันี้ถ้าจะเหลื้ียวกลับลงมาองขั้งล่าง กั้จะเห็นท້องทุ้งและ
ตึนเขาอยู่ต่าลืบทุ้กลงไป และจะท้งห่างไกลขั้นไปตามลั้ดับ ภาพ
ทึ้มองกันจากขั้งล่างนั้นมันกัันตามาก เพราะดูแล้วกั้ไม่น่าจะ
ลั้บากยากเย็นอะไรนั้ก แต่พอมาป็นกันจรั้ง ทุ้กว่าจะไ้ด้ผ่านกัน

ขึ้นได้ทีละชั้นทีละตอนของไหลลื่น กำลังขา ไชข้อ ไม่ว่ามือและเท้าแทบจะหมดสิ้น เหงื่อออกโสมกายจนเปียกชุ่มเหมือนอาบน้ำ อ้าปากหอบกันราวกับหมาหอบแดด โดยเฉพาะพวกอเมริกันหน้าแดงเป็นกึ่งเผาไปเลย

รพินทร์คงตามหลังมาเป็นระยะ ๆ อยู่เช่นเดิม และทุกคนก็เข้าใจดีว่า เหตุใดเขาจึงต้องคอยระวังหลังอยู่เช่นนั้น เพราะจะต้องอำนวยความสะดวกในด้านนำคณะทั้งหมดให้ขึ้นไปตามแนวทางที่เขาเห็นว่าปลอดภัยที่สุด และปรึกษาทางวิทยุกับบุญคำอยู่แทบตลอดเวลา เหมือนกับว่าจะตัดขึ้นทางด้านไหนเพื่อให้สะดวกที่สุด หนทางจึงต้องอ้อมเลี้ยววนซ้ายเวียนขวาอยู่ตลอดเวลา

“เป็นไงบ้างครับทุกท่าน!”

เสียงเขาถามออกมาจากเครื่องรับวิทยุของทุกคน ซึ่งขณะนี้แม้จะเหน็บหนาวอยู่ ก็เปิดเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาเพื่อจะพูดติดต่อกันได้ เพราะเส้นทางเดินเรียงแถวกันขึ้นไปเหมือนงูกินหาง เว้นระยะห่างกันเป็นกลุ่ม ๆ ช่าง ๆ

“ยอมรับว่าเต็มกลิ่นที่เดียว รพินทร์!”

เสียงตอบหอบ ๆ ออกมาจากสแตนลีย์ เพราะคีธ เบล และคนอื่น ๆ เห็นอัยเสียจนพูดไม่ออก

“ซำ ๆ ก็ไ้ด้ครั้บ ไม้ต้องรีบ ค้อย ๆ ชี้นไป ยีงออกแรงมากก็ จะยีงเหนี้อย การเกาะแ่งหีน เหนียวกัิงไม้หรือรากไม้ ขอให้ สั้งเกตพวกพหรานของผมก้อนวาเขาใช้ยัดตรงไหน มินะนั้นมัน อาจไม่มันคงพอและหลุดกลั้งลงมาได้”

เขาบอกชั้ขึ้นไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและฟังดูอบอุ่นที่สุด

และนี่ดูเหมือนจะเป็นเส้นทางที่ทั้งคณะเคลื่อนไหว คีบหน้ากันไปได้อย่างแ่มซำ

พวกลูกหาบนั้นมือตีนเหนียวรวกับตุ้กแก และที่เห็นว่า แต่ละคนทรหดผิตมนุษย์มนาที่สุ้ด ก็คือคนเหล่านั้ไม่ได้ชั้ขึ้นไป ล้ำพังตัวเปล่า ๆ แต่ยังมีภาระต้องประคั้บประคองนำหีบห่อ สัมภาระชั้ขึ้นไปด้วย แต่ละคนก็ไม่ใช้รูปร่างใหญ่โตแ่งแรงอะไร นัก ตรงขำมเกือบทั้งหมด รวมทั้งอูถะและพะโต้ รูปร่างผอม เกร็งในลักษณะเหมือนคนขาดอาหาร แต่คนเหล่านั้เกิดมา เหมือนจะเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ทุกคนฝ่ายอเมริกาันจึงได้ควำมรู้

แน่นอนเพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่งว่า รูปร่างลักษณะร่างกายของ มนุษย์เรานั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญเลย มันสำคัญที่ว่าใครมีความ ชำนาญอย่างไร หรือฝึกฝนอบรมเคยชินมาอย่างไรเท่านั้น

คือตัวราวกับยักษ์ ขอลำกั้หนักมวยปล้ำเราดี ๆ นี้เอง แต่ใน ภาวะเช่นนี้ นายนั้นดูเหมือนจะแทบหมดเรี่ยวแรงก่อนทุกคน ในภาวะที่ต่อสู้กับแรงดึงดูดของโลกเช่นขณะนี้

ไม่มีสัตว์ใดที่จะผ่านมาให้เห็นเลยแม้แต่เงา ในเส้นทางที่ ใต้ชะง่อนหิน หน้าผาสูง ๆ ต่ำ ๆ เหล่านั้นขึ้นไป อาจพบเห็นบ้างก็ มูลของเลียงผา ซึ่งไม่บ่อยนัก และทุกคนก็ไม่สนใจที่จะสังเกตดู เนื่องจากความเหนื่อย นอกจากเกิดผู้คอยช่วยเหลือคู่ของอูถะ และพะโต๊ สะกิดชี้ให้เชิดวูธเห็น

“อาจมีเสือดาวบ้างเหมือนกัน แต่เรามากันเป็นขบวน มาก ๆ แบบนี้ มันไม่โผล่มาให้เห็นหรอก”

เกิดบอ

“ถ้าไอ้ช่างนรกโขลงนั้นคอยดักรออยู่ข้างบน งดหินลงใส่เรา ละก็ ภูมิประเทศแบบนี้ เราไม่มีทางหลบได้เลย นอกจากตกเขา กันหมด”

นายทหารหนุ่มพูดอย่างยากเย็น บ้ายแขนเข็ดเหงื่อ
พานท้ายไรเฟิลของเขาในขณะนี้ถูกนำมาใช้แทนไม้ค้ำถ่อ
พยางค์แล้ว

“หน้าผาตอนนี้ชันมาก ช่างมันขึ้นมาไม่ได้หรอก
นายทหาร แล้วแ่งหินแถบนี้ก็เป็นหินเปราะ ช่างมันรู้วารีรับ
น้ำหนักตัวมันไม่ไหว”

เกิดให้คำรับรอง เพื่อตัดกังวลหวาดระแวงของเชิดวุธ

คริสคงไม่พูดอะไรอยู่ตามเดิม หล่อนไต่ตามเส้นทางของ
เกิดไปอย่างชนิดซ้ารอยทีเดียว โดยไม่แยกไปทางอื่น และอยู่สูง
กว่าเชิดวุธประมาณ 1 ช่วงตัว

สแตนลีย์และคีธ ผู้ใช้ไรเฟิลใหญ่ขนาดหนัก บัดนี้ก็มี
อาการเดียวกับเชิดวุธแล้วเช่นกัน คือใช้พานท้ายปืนช่วยยัน
เสียงรพินทร์จึงดังเตือนขึ้นมาว่า

“ระวังเรื่องไรเฟิลครับ! ถ้าจะใช้ยันพื้นแบบนั้น ขอให้
ทุกคนถอดกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงออกเสียก่อน นัดที่อยู่ใน
รังเพลิงขอให้เอาออกเสีย!”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ และเข้าใจในคำเตือนของเขา ใครที่บรรจุลูกไว้แล้ว แต่เข้าห้ามโกหรือชีวิตีลดนกจึงเปิดลูกเลื่อน ถอดกระสุนนัดที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิง ออก เสียบในรังกระสุนตรงอกเสียไว้ เหลือเฉพาะที่บรรจุอยู่ในแม็กกาซีน โดยยังไม่ส่งลูกขึ้นลำ ส่วนเอ็ม 16 พันฐาน อันเป็นปืนน้ำหนักเบาซึ่งคริสและเบลใช้สะพายอยู่ ก็ถูกเตือนมาให้ตรวจสอบคันห้ามโก ซึ่งก็ปรากฏว่าของเบล แง่หินหรือรากไม้ก็ไม่ทราบ เกี่ยวเอาคันห้ามโกให้เบนมายังตำแหน่งฟูลอัตโนมัติตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอตรวจพบหล่อนก็ตกใจ รีบเข้าห้ามโกตามเดิมทันที พร้อมกับถอนใจเฮือก พุดเบา ๆ กับพรรคพวก

“คนคนนี่นี่เหลือร้ายจริง ๆ อ่านอะไรต่ออะไรของพวกเรา ออกหมดทุกภาวะ ทุกเหตุการณ์”

“เป็นคนที่หน่วยเหนือของเราเพิ่งเลือกไว้ให้แล้ว!”

สแตนลีย์บอกกับบุคคลใต้บังคับบัญชาของเขาสั้น ๆ

สามคนของชุดนั้นประกอบด้วยหัวหน้าคณะ คีธ และเบล ซึ่งเกาะกลุ่มกันไปใกล้ซัดที่สุด ค่อยๆช่วยกันจุดช่วยกันประคอง หรือดึงกันขึ้นไปกลุ่มหนึ่ง เซ็ดรุช คริส และเกดก็พยุงกันขึ้นไป อีกกลุ่มหนึ่ง ช่วงนี้เป็นช่วงที่เรียกกันว่าเลือดตาแทบกระเด็น ที่เดียวของการเดินทาง ทั้ง ๆ ที่ดูแต่แรกขณะอยู่เชิงเขา ต่างก็ รู้สึกว่าไม่หนักหนาอะไรนัก

ระยะประมาณไม่เกิน 30 เมตร จะถึงบริเวณหน้าผาชั้นที่ ขวางอยู่เบื้องหน้า และหนทางก่อนจะเข้าถึงตีนผานั้นเป็นแนว ไหลของน้ำฝน แต่บัดนี้แห้งผาก พื้นอุดมไปด้วยกรวดก้อนเล็ก ๆ ใหญ่ ๆ และมันเหลวใมนุ่มที่สูงไม่น้อยทีเดียว

บุญคำดีมีมือบอกพวกลูกหาบให้พยายามเลี้ยวอ้อม เส้นทางนั้นออกไปทางด้านขวามือ ซึ่งมีต้นไม้เล็ก ๆ งอกอยู่ ประปราย อุดมไปด้วยโขดหินใหญ่ ๆ น้อย

ส่วนคริสหยุดพิจารณาดูเส้นทางที่จะเข้าไปยังโคนผา ตอนนั้น หล่อนรู้ว่า ยิ่งอ้อมเท่าไรก็ยิ่งเสียเวลาและเหนื่อย หนักเข้าไปเท่านั้น และก็รู้ด้วยว่า พวกลูกหาบจำเป็นจะต้อง อ้อมทาง เพราะไม่สะดวกต่อภาระที่แบกหาม อันอาจทำให้ไถล ลื่นได้ในเส้นทางที่หล่อนมาหยุดยืนอยู่

เซิดวุธเดินตามขึ้นไปมาทัน และหยุดหายใจตัวโยนอยู่
พร้อมกับตะแชนแม่ผมทอง

“คริส ตีออกขวา ตามหลังพวกลูกหาบไปเถอะ”

หล่อนสันตึระชะ บู้ยปากให้ดูเส้นทางขึ้นอันมองเห็นอยู่
โล่งๆไกลๆ

“พวกเราตัวเปล่ากันทั้งนั้น วุช อย่างมากภาระที่ถือก็แค่
ปืน ฉันทว่าเราค่อยๆไต่ขึ้นไปตามทางน้ำไหลนี้ดีกว่า จะถึงเร็ว
กว่าพวกนั้น เราไปถึงก่อนก็จะไปรอพวกเขาอยู่ตรงตีนผานั้น
ฉันไม่อยากอ้อมอีกแล้ว”

ความไม่รู้ภูมิประเทศ และความไม่คอยจะเดียงสากับ
ป่าดงพงไพรมาก่อนของเซิดวุธ ทำให้เขาไม่ระแวงเฉลียวคิด
อะไรทั้งสิ้น

“ตกลง! ผมนำเอง คุณคอยตามหลังไว้”

ว่าแล้วเขาก็จุ่มตัวไปเบื้องหน้า ต้านกับแรงจุดดิ่งของ
โลก แล้วค่อยๆตะกายขึ้นไปยังทางรอยกรวดโล่งๆ ราวกับใคร
จะตัดเป็นถนนอย่างดีไว้ให้มันทันที โดยมีคริสตี้นำไต่ตามหลัง

เซ็ดรุทนั้นพอก้าวขึ้นไปได้ 2-3 ก้าว พื้นกรวดก็ร่วงพรูลงแล้ว แต่ไม่มากนัก ปลายรองเท้าของเขาจิกเอาไว้ได้ยังพื้นแข็งที่รอง อยู่ภายใต้ และส่งพานท้ายปืนไปให้คริส เพื่อให้ใช้เป็นเครื่องยึด ดึงตัวขึ้นมา

“ตะแคงแค่อาศัยพุงตัวไว้เท่านั้นนะ คริส อย่าจุดแรงนัก เดี่ยวเสียหลักลงไปด้วยกัน”

เขาบอกเบาๆ

คริสเอื้อมมือไปคว้าพานท้ายไรเฟิลของเซ็ดรุทที่ยื่นส่งมา ให้ อีกมือเกาะพื้นที่หาความมั่นคงอะไรไม่ได้เลยนั้น ค่อยๆพุง ภายขึ้นไป ทั้ง ๆที่โดยแท้จริงหล่อนก็อ่อนเพลียและง่วงนอน อยากพักผ่อนมากที่สุด

“ระวัง วูธ คริส อย่าขึ้นทางด้านนั้น!”

เสียงพรานใหญ่ร้องตะโกนขึ้นมาสุดเสียง คราวนี้ไม่ต้อง ใช้วิทยุแล้ว เพราะเสียงร้องลั่นภูเขาอันเจี๊ยบสงัดของเขา และ ตัวเองก็กระชั้นไล่หลังทุกคนขึ้นมาใกล้โดยไม่ได้เว้นระยะห่าง เกินไปนัก

มันเข้าไปเสียแล้ว ก็พร้อม ๆ กับเสียงตะโกนของเขา
นั่นเอง คริสผู้กำลังไต่ขึ้นก็ไถลพรวดเสียหลักหลุดถอยลงมา มือ
หล่อนที่จับพานท้ายไรเฟิลของเชิดวุธอยู่จึงกลายเป็นกระซาก
ตั้งนั้นเชิดวุธซึ่งอยู่ในลักษณะยืนกึ่งตะแคงกึ่งเหลียวหลังอยู่
จึงศีรษะปักลงมา และก็ไม่ได้ปักไปไหน ชนปะทะเข้ากับคริส
ผู้กำลังเอาอกครูดอยู่กับพื้นกรวดนั่นเอง

โดยความสูงชันของพื้นที่...โดยพื้นอันเป็นกรวดที่หา
ความมั่งคั่งไม่ได้...โดยการจุดชกของกันและกันกับการชนปะทะ
กันเอง ทั้งสองจึงอยู่ในสภาพเหมือนลูกขนุนกลิ้งกระจัดกระจาย
ลงมาตามเส้นทางที่ไต่กันขึ้นไปได้ราว 10 เมตรนั้น ท่ามกลาง
เสียงร้องลั่นอย่างตลกใจของหัวหน้าคณะ คีธ และเบล ผู้มองเห็น
อยู่ดำตาซึ่ง ๆ หน้า ห่างขึ้นไปเพียงแค่นี้ไม่มากนัก

ทุกคนเห็นชัดอยู่ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า ผังซ้ายของถนน
กรวดสายนั้นเว้าตกลงไปเป็นลักษณะหุบเหว และร่างของ
เชิดวุธกับคริสที่กำลังคลุกคลีลงมาด้วยกันนั้นก็กำลังลงมาทางแถบ
ด้านเหวนั้น!...

สแตนลีย์ คีธ และเบลอัปากกว้างด้วยความตกใจ แต่ไม่มีเสียงใดๆที่จะหลุดรอดลำคอออกมาได้ในภาวะเช่นนี้ ภาพที่ทั้งสามเห็นมันห่างสูงขึ้นไปเพียง 7-8 เมตร ใกล้ๆนี้เองเท่านั้น

แล้วอเมริกันทั้งสามก็รู้สึกว่ ใครคนหนึ่งที่อยู่รั้งท้ายสุด ตะกายอย่างรวดเร็วปานการพุ่งขึ้นที่สูงของเสือดาว เนียดร่างอันยืนตะลึงของเขาทั้งสามสวนขึ้นไป

กรวดใหญ่ น้อย บริเวณที่ทะเลาะกันนั้น ถล่มพรุและกระจายว่อนไปหมดในระหว่างที่คริสตินากับเชิดวุธกลงมาด้วยกัน!

ร่างของแม่เหล็กมีฟิลิกส์สาวประจำคณะก็หลุดแวบลงไปทางเนินผาตัดซีกซ้ายมือ นั่นจริง ๆ แต่ข้อมือข้างหนึ่งของหล่อนถูกเชิดวุธคว้ายึดเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่นที่สุดเท่าที่กำลังของเขาจะมีได้

เชิดวุธนั้นขณะนี้อยู่ในสภาพพลิกคว่ำหน้า ศีรษะชะงัก ล้าลงไป ส่วนกายของคริสลอยอยู่กลางอากาศแล้ว กำลังฝ่ามือของหล่อนเองไม่มีแรงพอที่จะจับมือเชิดวุธไว้ได้ในลักษณะที่โหนตัวอยู่เช่นนั้น แต่นายทหารหนุ่มเป็นคนที่ขยุ้มยึดกำไว้เอง

และจากแนวเทของพื้นที่บริเวณอันปราศจากที่ยึดเหนี่ยวได้
มันคงนั้น น้ำหนักของคริสก็ดูเหมือนกำลังจะถ่วงตัวเขาให้
ค่อยๆ เคลื่อนลงไปทีละน้อย ไรเฟิลของเขาและเอ็ม 16 ของคริส
หลุดกลิ้งตามกรวดลงมากองอยู่ยังเบื้องหน้าของพรรคพวก
อีกสามคนที่ยืนตะลึง หัวใจตกไปอยู่ที่ปลายเท้า

บัดนี้เอง ก่อนที่เชิดวุธจะเสียดุลถล่มต่ำลงไปมากกว่า
นั้น รพินทร์ก็โชนขึ้นมาถึง ก่อนอื่นเขาทิ้งกายลงทั้งตัว กด
น้ำหนักทั้งหมดลงไปบนบั้นเอวส่วนหลังของเชิดวุธ เพื่อยึดตรง
ไว้ไม่ให้ร่างของนายทหารหนุ่มที่กำลังจะพลอยสิ้นหลุดลงไป
ด้วยกัน ให้หยุดอยู่ ณ ที่นั้น

“ยึดแขนคริสไว้ให้แน่นที่สุด!”

เขาตะโกนลั่น

ฝ่ายได้รับคำสั่ง ซึ่งบัดนี้แยกเขี้ยวเอื้อมมือลงไปจับข้อมือ
ของคริสดีหน้าผู้ลอยคว้างอยู่กลางเวหาเหมือนนักรบกรรม และ
สงบตัวเองนั่งอยู่เช่นนั้นอย่างรู้ตัวดีว่า ถ้าหล่อนมีอากาการแกว่ง
หรือไกวตัวมากเท่าไร ก็จะทำให้เชิดวุธไม่ถนัดและเพิ่ม

น้ำหนักขึ้นมากเท่านั้น เชิดวุธพยักหน้าแทนความหมายว่า
รับทราบ

“คีธ สแตนลีย์ ขึ้นมาเร็ว ช่วยกันรั้งข้อเท้าเชิดวุธไว้!”

เขาหันลงไปที่ตะโกนสั่งเร็วปรือต่อไป

เมื่อนั้นทั้งสามที่มีมัดมัดจิ้งจั่งอยู่ จึงได้สติไหวตัวขึ้นพร้อม
กัน ต่างตะกายไต่ขึ้นไป เบลนั้นเร็วกว่าสองชายฉกรรจ์ที่มีมัดมัด
ไถลลื่นอยู่เสียอีก พอถึงหล่อนก็ช่วยจุดข้อเท้าของเชิดวุธไว้อีก
แรงหนึ่ง จากนั้นสแตนลีย์และคีธจึงขึ้นมาถึงอย่างทุลักทุเล
แล้วกำลังของคนทั้งหมดก็เข้าจุดตั้งรั้งตัวเชิดวุธไว้ไม่ให้เขยื้อน

เมื่อแน่ใจที่สุดว่าร่างของนายทหารหนุ่มจะไม่พลอยถูก
จุดด้วยน้ำหนักตัวของคริสลงไปอีกคนหนึ่งแล้ว พรานใหญ่ก็
ถอนตัวออกจากหลังเชิดวุธ เชือกซึ่งคล้องสะพายไหล่ทำเป็น
บ่วงเตรียมไว้ก่อนแล้วหย่อนลงไปทันที ตัวเขาก็เลี้งลงมาใน
ระดับที่สูงกว่าร่างอันนอนพังกาบของเชิดวุธเล็กน้อย หย่อน
สายบ่วงลงไปทันที

แกว่งสายบัวครั้งแรก มันพลาดจากปลายเท้าทั้งสองข้างของคริสไปเล็กน้อย แต่พอครั้งที่สองมันก็สวมเข้าไปยังเท้าทั้งสองข้างของแม่ผมทอง ผู้บัดนี้รวบขาทั้งสองให้มาแนบชิดกัน ปล่อยร่างกายให้โหนติดอยู่กับกำลังข้อมืออันสั่นระริกของฝ่ายที่ขยำจับแขนไว้

“อีซี่ คริส ด้อน'ท มู้ฟ!”

รพินทร์ร้องบอกลงไป หล่อนก็ดิริมฝีปากแน่น ทำตัวนิ่งแข็งเหมือนหุ่น

จอมพราวนค่อย ๆ ขยับกระดูกสายบัวให้คล้องผ่านลำตัวของหล่อนสูงขึ้นมาเป็นลำดับ จนกระทั่งมันขึ้นมาถึงระดับชอกรักแร้ทั้งสองข้าง แล้วจึงกระดูกโดยแรงให้บัวรัดไว้ในระดับรอบอกใต้ชอกแขนทั้งสองทันที กระชากแรง ๆ อีกสองครั้งเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าบัวจะไม่คลายตัว และคล้องสวมอย่างมั่นคงอยู่ใต้ชอกแขนทั้งสองข้างโดยไม่หลุด

“คัธ!...ไปยึดปลายเชือกไว้อีกแรงหนึ่ง เผื่อผมพลาด!”

เขาสั่งการต่อไปอีกอย่างรวดเร็ว

ทุกคนทางด้านบนดูเหมือนจะเข้าใจสภาพนั้นได้ดีที่สุด นายค็ธผู้กำยำแข็งแรง แต่ค่อนข้างเชื่องช้า ก็ผลจากการยึดตัวเชิดวุธธลาไปตะครุบปลายเชือกในล่อนสำหรับใต้เขาของรพิินทร์ โดยเอามามัดพันกับร่างกายของตนเองไว้เป็นหลักอีกชั้นหนึ่ง พร้อมทั้งเตรียมออกแรงจุดเป็นด้านสอง

พอรพิินทร์ออกแรงดึงรั้ง มันก็เป็นการผ่อนภาระกำลังแขนของเชิดวุธในทันที

“ปล่อยมือได้แล้ว คุณวุธ!”

พรานใหญ่บอก

“คุณแน่ใจหรือ?”

เสียงเชิดวุธร้องแหบๆ

“บอกว่าเป็นปล่อยได้แล้ว!”

รพิินทร์เกือบจะเป็นตวาดลั่น

เชิดวุธจึงปล่อยมือ ร่างของคริสฑูกรั้งติดกับเชือกที่คล้องไว้ใต้ซอกแขนทั้งสอง และไม่ต้องเตือนหรือสั่งการกันอย่างไรอีก

เบลกับสแตนลีย์ก็หันมาช่วยกันจับยึดสายเชือกที่ทอดยาวไป
เบื้องหลังของรพินทร์อีก 2 แแรง ในขณะที่เชิดวูรยังนอนคว่ำ
อย่างหมดแรงอยู่เช่นนั้น

ห่างกันชั่วสองศอกเท่านั้น ระหว่างผู้ที่รั้งสายเชือกไว้กับ
ผู้ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ซึ่งเบื้องล่างต่ำลงไปประมาณ 5-6
สิบเมตร เป็นยอดหินอันระเกะระกะซึ่งเตรียมพร้อมแล้วที่จะ
เป็นสุสานของใครก็ได้ที่ร่วงหล่นลงไป ไม่ว่าจะโดยเจตนา
หรือไม่เจตนาก็ตาม

คริสสะบัดเส้นผม แหงนหน้ามองดูเขา ขณะที่มือทั้งสอง
ก็จับเส้นเชือกไว้ รพินทร์เหวี่ยงแหอกซิก ร้องบอกลงไปเบาๆว่า

“โอเค คริส คุณปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องใช้แรงของคุณได้
เชือกขึ้นมาหรือ พวกเราจะช่วยกันดึงตัวคุณขึ้นมาเอง”

เขาพูดเสียงดัง แต่หล่อนกระซิบ

“ปล่อยฉันให้หมดจากภาระของคุณไปเสียไม่ดีกว่า
หรือ?”

“ถ้าคุณจะมาตัวตาย ก็อย่าทำต่อหน้าผม เอาไว้ลับหลัง!”

รพินทร์บอกหัวน ๆ แล้วค่อย ๆ ออกแรงสาวดึงตัวแม่ผมทองขึ้นมา ในขณะที่พรรคพวกข้างหลังก็ช่วยกันรั้งปลายเชือกไว้ราวกับชักเย่อ ร่างของหล่อนขยับสูงขึ้นมาทีละน้อย โดยเจ้าตัวไม่ได้คิดที่จะช่วยตัวเองอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะปล่อยให้ร่างกายที่ลอยคว้างอยู่นั้นถูกกว้านขึ้นขึ้นมาเอง จนกระทั่งในที่สุดก็ถึงขอบหน้าผาที่พลัดร่วงลงไปเมื่ออีตี่ใจนี้ รพินทร์สั่งให้ทั้งสามคนที่ยึดสายเชือกดึงชักไว้ให้ดึง ตัวเขาเองรวบได้ซอกแขนของแม่ผมทอง หัวกระซากพันขอบหน้าผาขึ้นมาอนครว่าอยู่บนพื้นระดับเอียงเท่านั้น

เสียงที่เอะอะล้งแล้งเป็นแจ็กเรือแตก ฟังศัพท์สำเนียงไม่ได้เมื่อสักครู่ของตอนซุลมุนจึงยุติลง คริสยังนอนเหมือนจะพักอยู่ตรงนั้น อย่างคนไม่อยากจะเอานิยมนิยามอะไรอีกแล้ว สำหรับชีวิตตนเอง อากาหล่อนอยากหลับเต็มที

พอลากแม่ผมทองตัวอยู่อยู่ในหัวใจของเขาขณะนี้ขึ้นมาได้ในสภาพที่ปลอดภัย รพินทร์ก็ขยายเงื่อนของบ่วงให้คลายออก แล้วม้วนเก็บเชือกอย่างไม่อยากจะสนใจอะไรอีก หน้าเขาตึงเครียด เก็บเชือกเสร็จก็เดินผละจากที่นั่นลงมายังชานพักห่าง

ลงไปเล็กน้อย ตำแหน่งที่ทิ้งไรเฟิลของตนเองไว้ก่อนจะแล่น
ขึ้นมาช่วยกู้สถานการณ์ร้าย ปล่อยให้พรรคพวกของหล่อนเอง
เชิดวุธเข้าไปกลุ้มรุมประคองพูดสอบถามอาการอะไรกันอยู่
ตัวเขาลงนั่งบนแ่งหิน สะบัดหน้าอยู่ไปมา

ครู่หนึ่งทั้งหมดก็ประคองคริส พากันไต่ย่อนกลับมายัง
ตำแหน่งที่เขา นั่งอยู่ อันเป็นตำแหน่งสุดท้ายก่อนที่คริสและ
เชิดวุธจะได้ขึ้นไปยังเส้นทางอันตรายนั้น

ขณะนี้พวกพรานพื้นเมืองของเขาและลูกหาบที่ตีอ้อม
ไปยังด้านขวามือเลาะไปตามโขดหิน ซึ่งจะเป็นทางขึ้นที่สะดวก
กว่า แม้จะอ้อมหน่อย ได้ลับหายไปหมดแล้ว โดยแนวบังของ
ก้อนหิน ไม่มีใครของพวกนั้นเห็นเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียว
ของด้านนี้เลย

เขานั่งนิ่ง ไม่ขยับเขยื้อนหรือสนใจว่าใครจะพูดอะไร
ทั้งสิ้น อ่อนแรง เพลียใจ และหนักอึ้งในสมองสุดที่จะพรรณนา
ได้ ใครคนหนึ่งวางฝ่ามือแผ่วเบาลงบนไหล่เขา พร้อมกับบอก
เบาๆว่า

“ไป! เดินต่อ”

ผู้ นั่นคืออิสซาเบล น้ำเสียงของหล่อนอ่อนนุ่มอย่างเข้าใจ
ความรู้สึกของเขาดี

“พวกคุณล่องหน้าไปก่อนเถอะ!...”

เขาพูดเสียงแห้งพร่า โดยไม่มองหน้าใครสักคนที่มาอยู่
ใกล้ๆตัวขณะนี้

“อ้อมขวามือ เลาะโขดหินตามหลังพวกพรานของผมไป
แล้วไปพักกันอยู่ที่เชิงหน้าผาสูงนั้นก่อน เดี่ยวผมจะตามขึ้นเอง
ขอหนึ่งพักเหนื่อยก่อน...ผมเหนื่อยเหลือเกิน”

“ไม่มีใครกล้าต่อแยะ นอกจากพูดอะไรกันเองซุบซิบ
พึมพำ

“แล้วก็ดูเหมือนจะเป็นการพูดกันอย่างเข้าใจได้ง่ายที่สุด
เป็นครั้งแรก

ระหว่างที่รพีรินทร์ใช้นิ้วตั้งจิ้มกัมหน้าหลับตานิ่งอยู่นั้น เขารู้สึกว่าคนกลุ่มนั้นพากันเคลื่อนตัวไปตามคำสั่งของเขา โดยดี

แต่พอลืมตาขึ้นก็หาได้เป็นอย่างที่คิดไว้ไม่ ทุกคนเดินกันขึ้นไปหมดแล้วตามเส้นทางของพวกเขา แต่ใครอีกคนหนึ่ง ครึ่งนั่งครึ่งเอนหลังพิงหินอยู่ไม่ห่างเขาออกไปนัก ก็แค่ 2-3 วา เท่านั้น

คริสติน่า!

“ไม่มีใคร แม้แต่เซิดูรที่จะอยู่เป็นเพื่อนด้วย คงทิ้งหล่อนไว้กับเขาเฉพาตามลำพังเหมือนจะเจตนาจะนั้น

“ผมบอกให้พวกคุณทุกคนตามพวกลูกหาบขึ้นไป นี่คุณยังมานั่งทำอะไรอยู่ที่นี้อีก”

“ฉันไม่มีสิทธิ์เหน้อย ไม่มีสิทธิ์ที่จะนั่งพักอย่างคุณบ้างหรือ?”

หล่อนพูดโดยไม่หันมองทางเขาเช่นกัน

“แล้วหัวหน้าของคุณ คีธ เบล กะเซิดูรล่ะ?”

“เขาก็ไปกันแล้ว ตามคำสั่งของคุณ!”

“ทำไมเขาไม่หิ้วคุณขึ้นไปด้วย ถ้าคุณไม่มีแรงเดิน?”

“อาจเป็นเจตนาที่จะทิ้งฉันไว้ให้กับคุณได้ ‘ด่า’ ฉันได้
อย่างเต็มที่กระมัง”

“ผมมีอะไรจะต้องด่าคุณ”

รพินทร์กระซอกหางเสียง

“ถ้าไม่มีก็ขบใจ ถ้ามีก็พร้อมที่จะรับฟัง ด่าฉันสิ ถ้าคุณ
อยากด่า”

รพินทร์แยมริมฝีปากจนเห็นไรฟัน ลักษณะนั้นดูเหมือน
แยกเขี้ยวมากกว่ายิ้ม จ้องมองดูร่างงามทางด้านข้างที่นั่ง
หลับตาฟังหินอยู่

“ถ้าไม่คิดเสียนิตเดียวว่า เหตุการณ์เมื่อครู่นี้จะทำให้
เซ็ดรุทธ์ต้องพลอยหล่นลงไปแหลกกับคุณด้วยละก็ ผมจะปล่อย
ให้คุณหล่นลงไปคนเดียว”

“ฉันรู้ และฉันก็เข้าใจดีด้วยในข้อนี้”

เขานิ่ง

หล่อนเฉย มีอาการเหมือนจะเข้าภวังค์หลับ

“คริส...”

ในที่สุดความกระต้างของเขาก็จางลง อัดบุหรีเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะขยี้ดัดกับพื้นหิน แล้วดีดกระเด็นหายแวบไปในหมู่หินน้อยใหญ่รอบตัว

“ผมเสียใจ ถ้าผมรุนแรงอะไรกับคุณไปบ้าง ทั้งด้านกิริยาและวาจา ทั้งๆที่โดยแท้จริงแล้ว คุณก็พยายามจะเป็นเพื่อนร่วมทางที่ดีของผม และก็ยังคงเสียดชีวิตได้เชือกลงไปช่วยผมไว้ตอนที่ผมตกเหว รวมทั้งการช่วยรักษาพยาบาล”

“โน!...” หล่อนส่ายหน้าช้าๆทั้งที่ยังหลับตาอยู่ “ระหว่างคุณกับฉัน เราไม่มีบุญคุณอะไรติดต่อกันหรอก เราต่างทำกันไปตามหน้าที่เท่านั้น คุณรู้ดีและฉันก็รู้ดี!”

“ขอบอกอีกครั้งว่า ผมเสียใจ คุณต้องเข้าใจด้วยว่า บางขณะผมก็หงุดหงิดเกรี้ยวกราดโดยไม่มีเหตุผล”

“คุณเข้าใจยังไง ฉันแกล้งให้มันเกิดเป็นอุบัติเหตุขึ้น โดยกล้าเอาชีวิตของตัวเองเป็นเดิมพันเพื่อที่จะให้คุณต้องมาลำบากเหนื่อยยากช่วยเหลือมันหรือ? จริงละ คุณร้องเตือนมา โดยทางวิทยุ ไม่ให้ฉันไต่ขึ้นทางด้านที่ฉันเห็นว่าน่าจะเป็นทาง ลัดและเดินขึ้นไปได้ง่ายๆ แต่คำเตือนของคุณมันมาช้าไป ยังไม่ทันสิ้นเสียงสั่งของคุณ อุบัติเหตุเด็มนั้นก็เกิดขึ้นเสียก่อนแล้ว เป็นอันว่าฉันผิดตลอดกาลในสายตาของคุณ!”

“ผมบอกแล้วว่าผมขอโทษ”

“ลืมมันเสียเถอะ ฉันซาซิมิเสียแล้วกับความเกรี้ยวกราด เขี้ยมเกรี้ยวของคุณ!”

จอมพรานขยับปลายจุมูกแล้วถอนใจยาว เสียงของเขา เป็นปกติลง

“เบลไม่น่าจะให้ยาสะกดประเภททำให้หวังแก่คุณเลยใน เส้นทางที่เรากำลังจะบินเขาบายวันนี้ มันทำให้ประสาทของคุณ เชื่องช้ามีนงง อยากนอนมากกว่าอย่างอื่น”

“เป็นความเห็นในทางแพทย์ของเขากระมัง...คงเห็นว่า ฉันกำลังจะบ้า พวกนั้นช่วยกันจับตัวฉันไว้ เบลตอยฉันจน

หมดสติ แล้วก็จับฉันฉีดยาตอนนั้น ถ้าฉันยังรู้ตัวอยู่ ฉันไม่ยอม
ให้เขาฉีดยาฉันอย่างเด็ดขาด”

หล่อนพูดเนือยๆ แล้วห่อไหล่ลงนิดหนึ่ง เอามือเสยผม

“คุณกำลังจะบ้า แล้วเบลน่าจะรีตอยคุณจนหมดสติ?”

“ทุกคนรุมฉันคนเดียว!...” หล่อนระเบิดโพลงออกมา
ลืมหูลืมตาฟ้าสว่างจำขึ้นมาจากทันที “ไม่ว่าใครทั้งนั้น ช่วยกันจับฉันไว้
ฉันคนเดียวจะไปสู้อะไรไหว แล้วเบลก็ตอยฉัน! ไซ้! ฉันจำได้
แล้ว เบลเป็นคนตอยปลายคางฉันจนหลับ”

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะในตอนนั้น”

“ช่างเถอะ ฉันลืมไปแล้ว ไม่อยากจะคิดถึงมันอีก...”

พร้อมกับกล่าวเช่นนั้น หล่อนพยุงกายขึ้นยืนอย่างโผผ
ฉวยได้ปืนประจำมือออกเดินผละจากตำแหน่งนั้นไปอย่างง่าย ๆ
ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น โดยตามรอยพวกที่ล่องหน้าไปก่อนแล้ว

อาการของหล่อนเช่นนั้นทำให้เขาต้องรีบลุกขึ้นโดยเร็ว แล้วไต่ทางขึ้นไปติดๆ มาทันกันที่ขีดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง อาการของคริสบ่งชั้วว่าอิดโรยจริงๆ รพินทร์คว้าต้นแขนไว้ด้วยอุ้งมือแข็ง เต็มไปด้วยพลังของเขา

“ช้าๆ คริส ไม่ต้องรีบนักหรอก อีกแค่นี้เอง”

“กรุณาเอามือออกจากแขนฉันได้ไหม คุณสุภาพบุรุษ”

หางเสียงของหล่อนซาเย็นเป็นทางการ มองหน้าเขาอย่างประกาศแว่วไว้ตัว รพินทร์ก็งัดจุดกึ่งประคองนำเดินไปด้วยกัน

“คุณกำลังไม่สบาย คริส”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร! ปล่อย!...”

“อย่าอวดดี ขณะนี้คุณอยู่ในความดูแลของผมแล้ว เอละ เราเดินไปด้วยกัน หมอบเบลสั่งผมไว้ก่อนแล้วเหมือนกันว่าให้ผมทำหน้าที่คอยดูแลคุณไว้ โดยเฉพาะในการปีนเขาครั้งนี้”

“บิทซ์!...”

หล่อนผรุสวาทออกมาคำหนึ่งเบาๆ

“คุณไปคอยดูแลแม่นั้นเถอะ ไม่ต้องมาดูแลฉัน และต่อไปนี่ไม่ว่าฉันจะเป็นอะไร คุณไม่ต้องมายุ่งกับฉัน...”

พูดยังไม่ทันจบประโยค หล่อนก็ถลันคะมำหน้าอีก พรานใหญ่คว้าเอาไว้ อ้อมแขนของเขาพาดกระทบกลางทรวงอกของหล่อนอย่างจิ้งที่ที่สุด จะปล่อยก็ไม่ได้ เพราะหน้าหล่อนทำท่าจะพาดลงกับแ่งหินที่ตักอยู่ จึงต้องวางไรเฟิลลงอีกครั้ง แล้วใช้อีกมือหนึ่งช่วยจับตัวขึ้นมา

หล่อนพยายามทรงตัวเกาะแ่งหินไว้แน่นด้วยมืออันสั้นริก หน้าขาวซีดลักษณะเหมือนจะเป็นลม อากาศยามนั้นแม้จะระอุอ้าวสักเพียงใดก็ตาม แต่ตัวของหล่อนเย็นซีด เขาเอามือแตะที่หน้าผากและชอกคอ รู้สึกได้ทันทีในความผิดปกตินั้น เริ่มกระสับกระส่าย ตามเร็วปรือ

“ไหวไหมคริส”

“ไปก่อนเถอะ เดี่ยวฉันค่อยๆ ไล่ตามขึ้นไปเอง”

หล่อนบอกเขาด้วยเสียงแหบแผ่ว พยายามจะฝืนยิ้ม
สุดลมหายใจลึกๆ แต่ก็ค่อยๆ รูดลงไปฟูบอยู่ริมหินนั่นเอง
รพิินทร์ตกใจ ประคองเบี่ยงเข้าไปบังเงาแดด และตัดสินใจปลด
วิทยุจากเอวขึ้นมาทันที

“จากรพิินทร์ เรียกทุกคนด่วน!”

“ไต่ยีน มีอะไรหรือ?”

เสียงหัวหน้าคณะสวนตอบมาทันที

“ขอแรงค้ำกับเชิดวุธสักสองคนครับ! ขอให้ลงมาเดี๋ยวนี้
เลย ช่วยกันประคองคริสขึ้นไปที ลำพังผมคนเดียวไม่ไหว
เพราะไรเฟิลอีกทั้งกระบอก บอกหมอเบลให้เตรียมเครื่อง
ปฐมพยาบาลไว้ด้วย คริสไม่สบาย รู้สึกว่าจะมาก...”

“โอเค เราจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ดูคริสไว้ก่อน!”

เสียงนายค้ำและเชิดวุธดังออกมาแทบจะเป็นเวลา
เดียวกันจากเครื่องวิทยุ...

เพียงไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น คัทซ์กับเซิดูซก็ปรากฏกาย
ลับเหลี่ยมหินซึ่งขึ้นบังอยู่ระเกะระกะนั้นลงมาอย่างรีบร้อน
ทั้งสองมากันตัวเปล่า ๆ เครื่องหลังและไรเฟิลประจำมือไม่ได้
ติดมาด้วย เพื่อไม่ให้เกะกะ ไม่เพียงแต่สองคนนั้นเท่านั้น เกิด
กับเส่ยอันเป็นพรานเด็กหนุ่มของเขาอีกสองคน ซึ่งเร็วแรงอยู่
ในเกณฑ์แข็งขัน ก็วิ่งตามติดมาด้วย กลายเป็นสี่ชายฉกรรจ์

ไม่มีการซักถามอะไรกันอีกให้เสียเวลาทั้งสิ้น เมื่อต่าง
ลงมาถึงตำแหน่งนั้น เห็นรพิินทร์นั่งประคองต้นคอคริส ผู้มี
ดวงตาหรีโรยอ่อนปวกเปียกอยู่ ตัวเขาเองก็เหงื่อโซมเต็มหน้า

“โธ่ ช่างเคราะห์ร้ายเสียจริง ๆ วันนี้ คริส!”

เซิดูซครางออกเบา ๆ กับตัวเองด้วยความสงสาร

แล้วชายฉกรรจ์สี่คนกับหญิงสาวเพียงคนเดียว แม้พื้น
ภูมิประเทศจะเป็นเนินเขาอันเทชันขึ้นไป ก็หาได้มีอุปสรรคใด ๆ
ไม่ ร่างของคริสถูกช่วยกันหามหิ้วหามท้ายและประคองกลาง
ลำตัวแบกลีวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว